

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 720/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 lipca 2023 r. w sprawie II K 693/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>(B. K.) Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa w sytuacji, kiedy sąd I instancji samodzielnie uznał i ustalił, że na początku współpracy z pokrzywdzonym oskarżony był osobą wypłacalną (na dalszym etapie współpracy, kiedy nie był już wypłacalny ... str.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

10 uzasadnienia), co warunkuje twierdzenie, że oskarżony:

- nie miał zamiaru oszukać pokrzywdzonego i nie wywiązać się z zawartej umowy, gdyż negocjował umowę dzierżawy ze świadkiem F.;

- podejmował wszelkie starania mające na celu rozwój gospodarstwa i spłatę udzielonej pożyczki pokrzywdzonemu, o czym świadczy zwrot na jego rzecz kwoty 20 000 zł, które to naruszenie miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia.

(B. K.) Obraza przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 7 kpk, oraz art. 4 kpk i art 410 kpk, poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez sąd wersji zdarzeń opierającej się na zeznaniach pokrzywdzonego Z. B. (1), że B. K.

	<p> miał otrzymać od w/ w środki pieniężne w wysokości 140 000 zł, podczas gdy z treści wyjaśnień oskarżonego K., jak również pozostałego materiału dowodowego wynika, że pokrzywdzony B. przekazał oskarżonemu kwotę nie większą, jak 50 000 zł, a sam oskarżony konsekwentnie wskazywał, że do spłaty pozostała mu kwota 25 000 zł, które to naruszenie miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia. </p>		
<p> Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny </p>			
<p> Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie, co zarazem pozwoli uniknąć powielania tych samych rozważań i ocen. </p> <p> Rola instancji odwoławczej jest ocena czy zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, a ustalony stan faktyczny znajduje oparcie w swobodnie ocenionych dowodach. Kontrola </p>			

instancyjna nie polega natomiast na drobiazgowej ocenie czy każdy z przepisów mających zastosowanie, w szczególności przepisów procedury został zrealizowany w sposób perfekcyjny. Nie bez przyczyny ustawodawca warunkuje skuteczność zarzutu obrazy przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 kpk) jej wpływem na treść orzeczenia. Nie każde zatem uchybienie przepisom procesowym skutkować musi wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia. W przedmiotowej sprawie skarżący w żaden sposób nie wykazał aby niedostatki uzasadnienia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku a sąd odwoławczy istnienia takiego wpływu nie stwierdza. Niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o

charakterze procesowym (art. 438 pkt 2 kpk), a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego wyrokowania. Zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk, dlatego niedostatki uzasadnienia wyroku nie dają podstaw do jego skutecznego podważenia, o ile został w sprawie zebrany i prawidłowo ujawniony materiał dowodowy dający podstawę do rozstrzygnięcia jakie w sprawie takiej zapadły.

Analizy sądu I instancji muszą być jednak uzupełnione przez sąd odwoławczy; potwierdzają one, iż zaskarżony wyrok ustalający sprawstwo oskarżonego jest prawidłowy.

Sąd odwoławczy musi zauważyć, że do oszustwa określonego w art. 286 § 1 kk dochodzi, gdy sprawca świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji wynikających z umowy. Tak będzie w sytuacji gdy sprawca z jednej strony uzależni wykonanie podjętych wobec pokrzywdzonego zobowiązań finansowych od uzyskania w nieokreślonej bliżej czasowo przyszłości środków finansowych, bo te otrzymane od nich przeznaczy na inne cele, z drugiej zaś strony zatai przed pokrzywdzonymi obiektywnie zaistniałą sytuację związaną z kondycją finansową jego firmy, chociaż ta musi mieć oczywisty wpływ na możliwość realizacji tych zamówień i wiedza o niej stworzyłaby pokrzywdzonemu szansę odstąpienia od takiej umowy. Dopiero przekazanie przez sprawcę mu

tej wiedzy na pewno świadczyliby o tym, że nie chciał zrealizować wobec niego wszystkich wymaganych dla bytu przestępstwa oszustwa znamion. W oparciu o doświadczenie życiowe i zawodowe, z bardzo dużym prawdopodobieństwem można bowiem założyć, iż gdyby pokrzywdzony zdawał sobie sprawę, że w istocie kredytuje inne, poczynione przez oskarżonego jego zobowiązania i że realizacja umowy jest uzależniona od dodatkowych warunków (np. uzyskania dobrych wyników gospodarczych uzależnionych od pogody, przyszłych stawek na rynku), to nie zawieraliby z oskarżonym tej umowy.

W ocenie sądu odwoławczego, jeżeli „firma rodzinna” oskarżonego zaprzestawała terminowego regulowania swoich zobowiązań i ten proces się pogłębiał, a B. K. dopatrywał się możliwości uregulowania przedmiotowego zobowiązania przy

założeniu, że uda się zrealizować przyszłe, obarczone przecież ryzykiem, przedsięwzięcia gospodarcze, to takie działanie jest ewidentną formą bezprawnego przerzucania na pokrzywdzonego ryzyka niepowodzenia własnych przedsięwzięć gospodarczych, o czym pokrzywdzony nie został poinformowany.

Oznacza to, iż okoliczności przekazywane kontrahentowi przy zawieraniu umowy były nieprawdziwe, bowiem oskarżony, nie miał zamiaru wywiązać się osobiście ze zobowiązania na warunkach przedstawianych drugiej stronie, chciał pozyskać od niej wykonanie pieniędzy na bieżące spłaty, a realizację zobowiązania odłożyć na bliżej nieokreśloną przyszłość, warunkowaną ewentualną poprawą sytuacji gospodarczej wynikającej ewentualnie z dobrych plonów, czyli już w momencie

pozyskiwania osoby współfinansującej pod określonymi warunkami jego działalność gospodarczą, oskarżony uzależniał wykonanie umowy od zaistnienia w przyszłości określonych warunków, czego kontrahentowi nie przekazał. Nie można również przywołanych wyżej okoliczności rozpatrywać w oderwaniu od siebie, nadmiernie eksponując jedynie to, co jawić się może jako korzystne dla oskarżonego. Oskarżony nie mógł być zaskoczony swoją sytuacją „biznesową”, którą nie tylko znał, ale również kreował. Prowadzenie działalności gospodarczej niewątpliwie obarczone jest ryzykiem, ale nie może być to utożsamiane z podejmowaniem decyzji prowadzących do ewidentnego pokrzywdzenia innych podmiotów, które w żadnym razie nie ponoszą odpowiedzialności za taki stan rzeczy.

Tymczasem oskarżony w momencie zawierania tej umowy wiedział, że nie wykona od razu własnego zobowiązania, a w przyszłości jego realizację uzależniał od dodatkowych czynników. W tej sytuacji zaciąganie zobowiązania wobec pokrzywdzonego, okłamywanie go co do własnej sytuacji materialnej i posiadanego majątku, zapewnianie go o terminie realizacji umowy, i niewywiązanie się z umowy do chwili obecnej, jednoznacznie wskazuje na zamiar, z jakim on działał. To tylko z uporu pokrzywdzonego wynikał częściowy zwrot pożyczki, nie mający nic wspólnego z warunkami i terminami umowy.

Brzmienie przepisu art. 286 § 1 kk nie pozostawia wątpliwości, iż wprowadzenie w błąd odnosić się musi do osoby dokonującej niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Określone

sposoby działania
sprawcy muszą
poprzedzać
niekorzystne
rozporządzenie
mieniem przez
pokrzywdzonego,
stąd też istotnym
znamieniem
oszustwa jest
związek
przyczynowy między
wprowadzeniem w
błąd, czy
wyzyskaniem błędu
a niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem. Do
realizacji znamienia
wprowadzenia w
błąd lub wyzyskania
błędu dochodzi
bowiem nie tylko
wtedy, gdy już
w chwili zawierania
umowy sprawca nie
miał w ogóle
zamiaru uiszczenia
całości należności za
uzyskiwany towar
lub inne
świadczenie, ale
także wtedy, gdy
świadomie zataił
przed kontrahentem
obiektywnie
istniejącą sytuację,
która ma wpływ na
możliwość realizacji
warunków
transakcji
wynikających z
umowy.
Wystarczające jest
wykazanie, że
ujawnienie
prawdziwego stanu
rzeczy
powstrzymałoby
pokrzywdzonego od

zawarcia umowy lub skłoniło do bardziej skutecznego zabezpieczenia jej realizacji. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem dochodzi również w wyniku wywołania błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia. Wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu, o jakich mowa w art. 286 § 1 kk, zachodzi także wtedy, gdy sprawca świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji wynikających z umowy (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 6 grudnia 2017 r. V KK 240/17, Legalis).

Oskarżony miał obowiązek poinformowania kontrahenta o rzeczywistej swojej sytuacji ekonomicznej utrudniającej możliwości wypełnienia podejmowanych

zobowiązań (np. że nie posiada własnych aktywów, jest zadłużony, uzależnia wykonanie umowy od zdarzeń przyszłych i niepewnych). Gdyby pokrzywdzony wiedział o rzeczywistej kondycji finansowej oskarżonego i ryzyku związanego z realizacją zobowiązania, to omijałoby takiego kontrahenta z daleka. Dla wsparcia tej tezy należy przywołać wywód zamieszczony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2015 r. III KK 148/15 (Legalis): „Następstwem przyjęcia szerokiego rozumienia pojęcia „mienie” jest równie szerokie traktowanie terminu „niekorzystne rozporządzenie mieniem”, zaliczając do niego wszelkie działania bądź sytuacje, które w majątku pokrzywdzonego powodują jakiegokolwiek niekorzystne zmiany. Zupełnie zasadnicze znaczenie ma zwłaszcza przesunięcie akcentu jeśli chodzi

o elementy
podmiotowe
przestępstwa
oszustwa. Do
realizacji znamienia
wprowadzenia w
błąd lub wyzyskania
błądu dochodzi
bowiem nie tylko
wtedy, gdy już
w chwili zawierania
umowy sprawca nie
miał w ogóle
zamiaru uiszczenia
całości należności za
uzyskiwany towar
lub inne
świadczenie, ale
także wtedy, gdy
świadomie zataił
przed kontrahentem
obiektywnie
istniejącą sytuację,
która ma wpływ na
możliwość realizacji
warunków
transakcji
wynikających z
umowy.
Wystarczające jest
wykazanie, że
ujawnienie
prawdziwego stanu
rzeczy
powstrzymałoby
pokrzywdzonego od
zawarcia umowy
lub skłoniło do
bardziej skutecznego
zabezpieczenia jej
realizacji. Do
wprowadzenia w
błąd skutkującego
niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem dochodzi
również w wyniku
wywołania błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach

decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia. Ten kierunek wykładni znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk został zaakceptowany w orzecznictwie sądów powszechnych (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 12 sierpnia 2016 r., sygn. II AKa 194/16).

Także pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawy jest w wykładni prawa karnego rozumiane szeroko - jako aktualne (współczesne) i przyszłe przysporzenie mienia, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu art. 286 § 1 kk jest pojęciem szerszym niż przywłaszczenie, stanowiące cel działania sprawcy. Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia

stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd (wyr. SN z 21.08.2002 r., III KK 230/02, Legalis).

Sąd I instancji prawidłowo i skrupulatnie ocenił materiał dowodowy dotyczący wysokości rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego, kwot przez niego odzyskanych, a co za tym idzie wysokości rzeczywistej szkody; argumentacja apelacji w tym zakresie ma charakter polemiczny i nie mogła doprowadzić do podważenia tych ustaleń.

Dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru wykonania zobowiązania za uzyskane świadczenie. Wystarczające jest

ustalenie, że
pokrzywdzony nie
zawarłby umowy,
gdyby wiedział o
okolicznościach,
które były
przedmiotem
wprowadzenia go w
błąd przez sprawcę.
Skarżący utracił z
pola widzenia, iż
wyrządzenie szkody
nie jest synonimem
pojęcia
doprowadzenia do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
rozumieniu art.
286 § 1 kk,
które ma znacznie
szerszą konotację.
Analogicznie należy
rozumieć osiągnięcie
korzyści majątkowej
w rozumieniu art.
286 § 1 kk czego
skarżący zdaje nie
zauważać, upatrując
istoty przestępności
przypisanych
oskarżonej czynów
wyłącznie w
świadomości
wyrządzanej szkody.
Do wprowadzenia w
błąd skutkującego
niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem
wystarczające jest
więc celowe
wywołanie błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu lub
sposobie
rozporządzenia (tak
m.in.: wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 2 października 2015 r., sygn. akt III KK 148/15, Legalis).

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, iż znamiona przestępstwa oszustwa zrealizowane są w sytuacji niewyjawionego kontrahentowi uzależnienia zapłaty od zdarzeń przyszłych i niepewnych, w szczególności jeżeli zawarciu umowy towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 marca 2014 r., II AKa 16/14, KZS 2014/7-8/108; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2014 r., II AKa 229/14, KZS 2014/10/71; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 czerwca 2013 r.,

II AKa 157/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2016 r., II AKa 21/16 - Legalis).

Oskarżony niewątpliwie działał zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez uzyskanie bieżącego dofinansowania swojej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Argumentacja obrońcy nie obala ustaleń, iż oskarżony miał w tym znaczeniu świadomość istoty podejmowanych działań. Dla bytu przestępstwa oszustwa ważny jest błąd pokrzywdzonego jako taki, czyli jego mylne wyobrażenie o rzeczywistości i wykorzystanie tego błędu przez sprawcę lub sprawców. Wprowadzenie w błąd może mieć postać zarówno działania (np. sprawca przedstawia pokrzywdzonemu nieprawdziwe informacje o wielkości posiadanego arealu

rolnego, co zawyża potencjalną jego dochodowość), jak i zaniechania (np. sprawca zataja przed pokrzywdzonym istotne informacje dotyczące obciążeń własnego majątku czy wady prawnej przedmiotu transakcji).

Wprowadzenie w błąd może też przybierać postać przemilczenia, a więc nieprzekazania przez sprawcę informacji dotyczących prawdziwego stanu rzeczy.

Wprowadzenie w błąd przez zaniechanie – zatajenie istotnych z punktu widzenia decyzji o rozporządzeniu informacji występowało po stronie oskarżonego łącznie z działaniem polegającym na przedstawieniu pokrzywdzonemu innych informacji, w tym nieprawdziwych związanych z rozporządzeniem mieniem. Opisane w zarzucie sposoby działania sprawcy poprzedzały niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, stąd zachodzi związek przyczynowy między

wprowadzeniem w błąd, czy wyzyskaniem błędu a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem.

Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstw nie wykazuje błędu. Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia. Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i

interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy.

Zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku analiza tego materiału dowodowego w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów chociaż lakoniczna, generalnie zasługuje na uwzględnienie, pozwala na uznanie, że sąd ten prawidłowo ustalił sprawstwo

oskarżonego.
Analizy te podlegały
a tego punktu
widzenia
uzupełnieniu i
korekcie przez sąd
odwoławczy.

W doktrynie i
orzecznictwie
podstawowym
kryterium jedności
czynu jest
wyodrębnienie
zintegrowanego
zespołu aktywności
sprawcy, który
powinien stanowić
jedno zdarzenie z
punktu widzenia
postronnego
obserwatora,
cechujące się
zwartością czasową
i miejscową (A.
Wąsek, KK.
Komentarz. Część
ogólna, t. 1, 1999, s.
147; A. Marek, Czyny
współkarane, s. 21;
wyr. SA w Łodzi
z (...)7.2000 r., II
AKa 109/00, Prok.
i Pr. – wkł. 2001,
Nr 5, poz. 19). Jak
stwierdził SA we
Wrocławiu, oznacza
to, że „zachowanie
człowieka
naruszające wiele
przepisów ustawy
karnej, ale
realizowane w tym
samym czasie i
miejscu, stanowi
z reguły jeden
czyn. Natomiast
im większa jest
rozpiętość w czasie
i różnica w

przestrzeni pomiędzy poszczególnymi zachowaniami, to tym większe jest uzasadnienie dla traktowania ich jako odrębnych czynów” (wyrok SA we Wrocławiu z 21.2.2001 r., II AKa 13/01, OSA 2001, Nr 6, poz. 36). Pomocniczym kryterium jedności czynu są okoliczności natury podmiotowej (A. Wąsek, KK. Komentarz. Część ogólna, t. 1, 1999, s. 148; G. Rejman, Zasady, s. 191; inaczej J. Majewski, "Ten sam czyn", s. 59–61), określane jako tożsamość zamiaru (wyr. SA w Białymstoku z 10.2.2000 r., II AKa 212/99, OSA 2000, Nr 11–12, poz. 81; wyr. SA w Łodzi z (...).7.2000 r., II AKa 109/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001, Nr 5, poz. 19; wyr. SA w Rzeszowie z 11.10.2018 r., II AKa 77/18, Lex Nr 2688819), motywacji, planu (A. Wąsek, KK. Komentarz. Część ogólna, t. 1, 1999, s. 147; A. Marek, Czyny współukarane, s. 21), celu (wyr. SA w Gdańsku z 21.1.2004

r., II AKa 525/03,
OSAG 2004, Nr 1–2,
poz. 109).

Czyny przypisane
oskarżonemu
cechuje zbieżność
czasowa i miejscowa
na co zwrócił uwagę
sąd I instancji;
sąd ten uznał
też, że w zakresie
wszystkich czynów
oskarżonemu
„przyświecał cel
oszukania tej samej
osoby –
pokrzywdzonego Z.
B. (2)” (k
568); „swoimi
zachowaniami
polegającymi
odpowiednio na
podrobieniu
podpisu...na
umowie dzierżawy
gruntów ..., kolejno
używając tych umów
jako autentycznych
w ten sposób, że
okazał je Z. B. (2)
w celu pozyskania
od niego pieniędzy
na rozwój swojego
gospodarstwa
rolnego.... .” (k
564).

Tożsamy wycinek
zachowania
człowieka, który
narusza dwie albo
więcej norm, jest
jednym czynem,
przepis art. 11 §
1 kk przesądza o
granicach podstawy
normatywnej
odpowiedzialności
karnej sprawcy

wskazując, iż
odpowie on za jedno
przestępstwo.

Z tych względów sąd
odwoławczy zmienił
zaskarżony wyrok
w stosunku do
oskarżonego B. K.
w ten sposób, że
w miejsce czynów
1, 2, 3 przypisanych
w punktach 1,
2, 3 zaskarżonego
wyroku B. K.
uznaje za winnego
tego, że w okresie
od 21 kwietnia
2015 roku do 01
marca 2016 roku w
miejscowości (...).
gmina G., powiat
(...), województwo
(...), działając z
góry powziętym
zamiarem i w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej,
prowadząc
gospodarstwo rolne,
doprowadził Z. B. (1)
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, w ten
sposób, że w
dniu 24 kwietnia
2015 roku zawarł
z nim pisemną
umowę pożyczki
gotówkowej na
kwotę 140 000
złotych na rozwój
gospodarstwa
rolnego
mieszczonego się w
miejscowości (...),
wprowadzając go w
błąd co do zamiaru i
możliwości

wywiązania się z tej umowy, w tym:

- dokonał podrobienia podpisu H. F. na umowie dzierżawy gruntów rolnych położonych w miejscowości B., gmina K. w powiecie (...) o numerach (...) powierzchni 17, 92 hektara, (...) powierzchni 34,12 hektara oraz działki położonej w K. gmina K. w powiecie (...) o numerze (...) powierzchni 13, 02 hektara, używając jej jako autentycznej w ten sposób, że okazał ją Z. B. (1) w celu pozyskania od niego pieniędzy na rozwój swojego gospodarstwa rolnego;

- dokonał podrobienia podpisu R. K. na umowie dzierżawy gruntów rolnych położonych w obrębie ewidencyjnym K., gmina G., w powiecie (...) o numerach (...) łącznej powierzchni 6,28 hektara oraz w obrębie miejscowości S. W., gmina G. w powiecie (...) o numerach (...) łącznej powierzchni 9,46 hektara, używając ją jako autentycznej w ten sposób, że okazał

ją Z. B. (1) w celu pozyskania od niego pieniędzy na rozwój swojego gospodarstwa rolnego;

w wyniku czego pokrzywdzony przekazał mu pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 100 000 złotych, z których odzyskał część w kwocie 20 000 złotych, czym działał na szkodę Z. B. (1),

tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie tego czynu.

Wniosek

(B. K.) Wniosek o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1 w całości i uniewinnienie oskarżonego B. K. od zarzucanego mu czynu,

b) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 w części dot. kary i wymierzenie oskarżonemu kary 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

na wykonywaniu
nieodpłatnej
kontrolowanej pracy
na cele społeczne w
wymiarze 20 godzin
miesięcznie,

c) zmianę
zaskarżonego
wyroku w pkt.
3 w części dot.
kary i wymierzenie
oskarżonemu kary 4
miesiący
ograniczenia
wolności polegającej
na wykonywaniu
nieodpłatnej
kontrolowanej pracy
na cele społeczne w
wymiarze 20 godzin
miesięcznie,

d) zmianę
zaskarżonego
wyroku w pkt. 4 w
części dot. kary i na
zasadzie art. 85 § 1
kk i art. 86 § kk, art.
4 § 1 kk, w zw. z art.
37 a kk wymierzenie
oskarżonemu kary
łącznie w wymiarze
6 miesięcy
ograniczenia
wolności polegającej
na wykonywaniu
nieodpłatnej
kontrolowanej pracy
na celu społeczne w
wymiarze 20 godzin
miesięcznie,

Ewentualnie w razie
nieuznania zarzutów
z pkt. II a
i b za zasadne,
a uwzględnienia
zarzutów
określonych w pkt. II

c apelacji - o zmianę
zaskarżonego
wyroku i o uznanie
oskarżonego
winnym:

- zarzucanego mu
czynu z pkt. 1 wyroku
i na zasadzie art.
37a kk wymierzenie
mu kary 6 miesięcy
ograniczenia
wolności polegającej
na wykonywaniu
nieodpłatnej
kontrolowanej pracy
na cele społeczne w
wymiarze 20 godzin
miesięcznie;

- zarzucanego mu
czynu z pkt.
2 wyroku i na
zasadzie art. 37a
k.k. wymierzenie mu
kary 4 miesięcy
ograniczenia
wolności polegającej
na wykonywaniu
nieodpłatnej
kontrolowanej pracy
na cele społeczne w
wymiarze 20 godzin
miesięcznie;

- zarzucanego mu
czynu z pkt.
3 wyroku i na
zasadzie art. 37a
k.k. wymierzenie mu
kary 4 miesięcy
ograniczenia
wolności polegającej
na wykonywaniu
nieodpłatnej
kontrolowanej pracy
na cele społeczne w
wymiarze 20 godzin
miesięcznie;

<p>i zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 4 w części dot. kary i na zasadzie art. 85 § 1 kk i art 86 § kk, art. 4 § 1 kk, w zw. z art. 37 a kk wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na celu społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, ewentualnie o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku orzeczonej przez sąd I instancji.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od przestępstwa oszustwa, bowiem nie pozwala na to ocena kluczowych w</p>	

sprawie dowodów.
Obrońca
oskarżonego,
polemizując z
dokonanymi przez
sąd merytoryczny
ustaleniami, nie
przedstawił
argumentów, które
mogłyby
doprowadzić do jego
uniewinnienia.

Za represję rażąco
niewspółmierną
uznaje się taką
karę, która -
pomijając dyrektywy
wymiaru kary -
w sposób istotny
lub wręcz drastyczny
odbiega od tej,
jaką należałoby
wymierzyć przy
uwzględnieniu
okoliczności
przedmiotowych
charakteryzujących
czyn przypisany
sprawcy oraz
podmiotowych,
związanych z jego
osobą. Do uznania
zasadności zarzutu
opartego na
podstawie art. 438
pkt 4 kpk konieczne
jest wykazanie przez
skarżącego sądowi I
instancji
konkretnych
uchybień w zakresie
zasad logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego przy
ocenie znaczenia
ustalonych
okoliczności (tak
podmiotowych, jak

i przedmiotowych),
czy też w zakresie
nakazu ich
kompletnego
uwzględnienia –
mających, stosownie
do brzmienia art.
53 kk, znaczenie
dla wymiaru kary.
Okoliczności
popelnienia
przypisanego
oskarżonemu czynu
wskazują na wysoki
stopień jego
społecznej
szkodliwości.

W sprawie bowiem
przeważają
zdecydowanie
okoliczności
obciążające. W tych
warunkach
zwłaszcza rodzaj
kary i jej
nieuchronność, ma
decydujące
znaczenie z punktu
widzenia prewencji
indywidualnej,
bowiem uświadamia
oskarżonemu
nieopłacalność
godzenia w porządek
prawny.

Wymierzenie kary
wolnościowej nie
byłoby adekwatne
do wagi czynu
i sylwetki sprawcy
oraz działałoby na
niego
demoralizująco.

Zdaniem sądu
odwoławczego
sankcja (jej rodzaj
i wysokość) została
tak dobrana, aby
zapobiec

popelnianiu w
przyszłości
przestęstw przez
oskarżonego. Efekt
„odstraszający” kary
ma wytworzyć
przeświadczenie o
nieopłacalności
popelniania
przestęstw w
przyszłości,
przekonanie o tym,
że każde
przestępstwo będzie
karane odpowiednio
surowo, a ponowne
popelnianie
podobnych czynów
nieuchronnie
prowadzić będzie
do stosowania kar
izolacyjnych.

Pojęcie rażącej
niewspółmierności
może odnosić się
zarówno do wymiaru
kary, jak również
jej rodzaju i
zmiana wyroku
w tym zakresie
może nastąpić tylko
wówczas gdy
skarżący wykaże w
środku zaskarżenia
w sposób
przekonujący, że
orzeczona wobec
oskarżonego kara
nosi cechy rażącej
lub surowości. Sąd
odwoławczy po
rozważeniu
stanowiska
odwołującego się
uznał, że
oskarżonemu - przy
prawidłowym
uwzględnieniu
dyrektyw wymiaru

<p>kary - powinna być wymierzona bezwzględna kara pozbawiania wolności i grzywny w wysokości określonej przez sąd II instancji.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>(B. K.) Rażąca niewspółmierności kary orzeczonej w pkt. 1-4 wyroku w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy wynikającej z orzeczenia zbyt:</p> <p>-wysokiej kary jednostkowej za czyny z pkt. 1 wyroku w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 stawek po 10 zł, z pkt. 2 i 3 w wymiarze po 5 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej za czyny wymienione w pkt. 1-3 wyroku w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia kary, pomimo że czyn został popełniony przed pierwszym skazaniem oskarżonego, a w chwili jego popełnienia przeciwko oskarżonemu nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

toczyło się żadne postępowanie karne, co w rezultacie w ocenie obrony wskazywało na zasadność warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w przypadku wymierzenia kary izolacyjnej, które to w/w kary nie odzwierciedlają należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględniają w wystarczającej mierze obu celów kary określonych w art. 53 § 1 kk w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, które uzasadniają w przedmiotowej sprawie:

- w przypadku nie uwzględnienia zarzutów z pkt. II a i b apelacji odnośnie czynu określonego w punkcie 1 wyroku zastosowanie art. 37 a kk i wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w

wymiarze 20 godzin miesięcznie;

- w przypadku czynu określonego w punkcie 2 wyroku zastosowanie art. 37 a kk i wymierzenie oskarżonemu kary 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

- w przypadku czynu określonego w punkcie 3 wyroku zastosowanie art. 37 a k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

- na zasadzie art. 85 § 1 kk i art. 86 § kk, art. 4 § 1 kk, w zw. z art. 37 a kk, wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na celu społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie,

	<p>ewentualnie o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku orzeczonej przez sąd I instancji.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd odwoławczy na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk – w miejsce kar jednostkowych i kary łącznej określonych w punktach 1, 2, 3, 4 wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.</p> <p>O ile przyjęcie, że inkryminowane zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn ma nieznaczne znaczenia łagodzące, to jednak w jego ramach kumulatywna kwalifikacja czynu ma wpływ na wyższy stopień winy i</p>			

społecznej
szkodliwości czynu,
co winno przekładać
się na możliwość
wymierzenia
surowszej sankcji
karnej.

Okoliczności
popelnienia
przypisanego
oskarżonemu czynu
wskazują na wysoki
stopień jego
społecznej
szkodliwości. Był
on zaplanowany,
wyrachowany,
wymagał szeregu
czynności
wykonawczych, w
tym pozyskania
fałszywego
zaświadczeń o
posiadaniu
dodatkowych
gruntów rolnych,
podjęcia działań
oszukiwanych
jawnie, w obecności
pokrzywdzonego.
Inkryminowana
akcja, prowadziła do
zdobywania
środków
pieniężnych w
sposób przestępczy,
zamiast podjęcia
zwiększonej pracy
zarobkowej i
sukcesywnego
gromadzenia
(zwiększania)
środków
finansowych
niezbędnych do
prowadzenia
działalności
gospodarczej.
Oskarżony był

wówczas zadłużony. Ryskiem uzyskania odpowiednio dużych dochodów obciążył pokrzywdzonego, które niestety się zmaterializowało.

Oskarżony nie uzyskał stabilizacji finansowej, kwotę pożyczki „przejadł” i nie miał pieniędzy na regulowanie zobowiązań. Szkoda została naprawiona tylko w nieznacznej części. Wprawdzie wartość mienia, w które godził czyn sprawcy nie ma znaczenia decydującego przy określaniu wagi czynu, ale w tym przypadku szkoda jest wysoka i ma walor zdecydowanie obciążający.

Zgodnie z treścią art. 53 kk sąd wymierza karę bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Decydując o wymiarze kary sąd uwzględnia także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, motywację i sposób zachowania się sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Kara bowiem musi być sprawiedliwa, nie jest formą odwetu za popełniony czyn.

Sąd II instancji w sposób jednoznaczny przyjął, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego z uwagi na sposób jego popełnienia, jak również motywację i skutki jest wysoki; uwzględnił przy tym dotychczasową karalność oskarżonego.

Zgodnie z art. 115 § 2 kk, dokonując oceny stopnia karygodności, sąd bierze pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu,

wagę naruszonych obowiązków, motywację sprawcy, postać zamiaru, ale też rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Stopień winy powiązany jest ściśle z przesłankami zawinienia, a zatem o poziomie winy będą decydować m.in. właściwości sprawcy (np. wiek, stan zdrowia), okoliczności rzutujące na proces motywacyjny, jak również rodzaj i liczba naruszonych reguł ostrożności (M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. II, Gdańsk 2001, s. 94). Brak jest okoliczności z uwagi na właściwości sprawcy zmniejszające stopień zawinienia.

Trzecia ogólna dyrektywa sądowego wymiaru kary to dyrektywa prewencji indywidualnej.

Wymierzona kara ma oddziaływać na sprawcę poprzez osiągnięcie celu zapobiegawczego i wychowawczego. Cel zapobiegawczy

zostaje osiągnięty,
jeśli ukarany
sprawca w
przyszłości nie
popęlni już
przestępstwa,
natomiast cel
wychowawczy
odnosi się do zmiany
osobowości sprawcy,
jego postawy, w
szczególności do
wykształcenia u
niego poszanowania
dla norm prawnych.
Kluczowym
kryterium przy
orzekaniu kary w
perspektywie
prewencji
indywidualnej jest
osobowość sprawcy.
Sąd jest zobligowany
do postawienia
prognozy
kryminologicznej,
zgodnie z kryteriami
wskazanymi w art.
53 § 2 i 3
kk. Taka prognoza
kryminologiczna
powinna stanowić
bazę do
dokonywania
wyboru optymalnej
sankcji, mając na
względzie zarówno
rodzaj, jak i
surowość kary (M.
S., Wybór
optymalnej..., s.
42). Oskarżony w
kontekście
przypisanego mu
czynu wymaga
odpowiednio
surowej reakcji
karnej, która w tym
przypadku obejmuje
kary pozbawienia

wolności i grzywny; sąd odwoławczy nie widzi jakichkolwiek powodów, aby w II instancji kary te w jakikolwiek sposób jeszcze dalej skorygować na korzyść oskarżonego.

Sąd I instancji miał na uwadze również dyrektywę prewencji ogólnej, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób

stwarzać warunki do umacniania i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wszystkie wymienione dyrektywy sądowego wymiaru kary są równorzędne i muszą znaleźć uwzględnienie podczas doboru rodzaju kary i miarkowania jej wysokości. Jednak równorzędność dyrektyw nie oznacza równomierności w ich stosowaniu. Właśnie dzięki zróżnicowanemu wpływowi poszczególnych dyrektyw na wymiar kary konkretnego sprawcy - proporcjonalnemu do okoliczności wskazujących najbardziej odpowiednie spośród nich dla realizacji celów kary w konkretnym przypadku - możliwa jest indywidualizacja kary, czyli dostosowanie jej rodzaju i wymiaru do oczekiwanej skuteczności.

W tym kontekście należy uwzględnić, iż przestępstwo z

art. 286 § 1
kk zagrożone jest
karą pozbawienia
wolności od 6
miesięcy do 8 lat.
Ustawowe
zagrożenie karą
wyraża abstrakcyjne
przekonanie
ustawodawcy o
granicach społecznej
szkodliwości danego
przestępstwa,
nagminności tego
rodzaju przestępstw
oraz względach
prewencyjnych w
zakresie
zapobiegania
przestępstw i
względach na
społeczne
oddziaływania kar
przez ustanowienie
odpowiednio
wysokiej sankcji
karnej. Ustawowe
zagrożenie karą
wyznacza pierwszy
etap wymierzania
kary wobec
konkretnego
sprawcy. W
przypadku czynu z
art. 286 § 1
kk ustawodawca nie
przewidział sankcji
alternatywnej. Kara
ma w odniesieniu
do oskarżonego
postać sprawiedliwej
odpłaty, ale
dostosowanej do
wszystkich
kryteriów z art.
53 kk, będącej
ich wypadkową.
Dyrektywa stopnia
społecznej
szkodliwości ma

sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu; sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy. Te dwie dyrektywy w tym przypadku wpływają jednak na surowość kary, która musi być dostosowana do wagi czynu i stopnia zawinienia sprawcy i w tej sprawie nie może oscylować w granicach dolnego zagrożenia ustawowego, a zwłaszcza poszukiwania rozwiązań alternatywnych, ograniczających reakcję karną do kar „wolnościowych”.

Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w

przyszłości
przestępstwa przez
sprawcę, zwłaszcza,
że był on dotychczas
karany. Z drugiej
strony oczywistym
jest, iż wychowanie
sprawcy nie jest
tożsame z
pobłażaniem mu i
koniecznością
wymierzenia kary
łagodnej, gdyż w
określonych
sytuacjach to
właśnie kara
izolacyjna
odpowiednio
wymierzona spełnia
nie tylko rolę odwetu
za popełnione
przestępstwo, ale
jest też czynnikiem
wychowawczym,
pozwalającym na
uzmysłowienie
sprawcy nie tylko
faktu
nieopłacalności
łamania prawa, ale
i związanych z
tym konsekwencji.
Jest też wyraźnym
sygnałem dla
społeczeństwa, że
sprawcy umyślnie
godzący w mienie
innego podmiotu,
nie mogą liczyć na
pobłażliwe
traktowanie. Celem
tej kary jest także
przywrócenie w
środowisku poczucia
naruszonego
bezpieczeństwa oraz
to, aby przez
właściwy wybór
rodzaju kary,
zapewnić realność

ochrony
najważniejszych
dóbr chronionych
przez prawo karne.

Nie byłoby z
tej perspektywy
zrozumiałym
sygnałem
wymierzenie
oskarżonemu za ten
czyn kary w
wysokości zbliżonej
do minimum
ustawowego progu
zagrożenia (albo
kary wolnościowej),
przy dominujących
okolicznościach
obciążających
dotyczących
sposobu jego
popelnienia i
skutków. W ocenie
sądu odwoławczego
wskazane
okoliczności
łagodzące nie
stanowią
wystarczającej
przeciwwagi dla
okoliczności
obciążających.

Karą współmierną
do stopnia
zawinienia oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości
przedmiotowego
czynu, a także
czyniącą zadość
innym ustawowym
dyrektywom
wymiaru kary są
kary 10 miesięcy
pozbawienia
wolności i 150
stawek dziennych
grzywny

(odpowiedniej do wagi czynu), przy określeniu jednej stawki na kwotę 10 złotych (odpowiedniej do sytuacji materialnej sprawy). Zastosowanie art. 69 kk jest w tym przypadku niedopuszczalne z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego na kary pozbawienia wolności.

Czasem popełnienia czynu ciągłego jest czas zakończenia ostatniego ze składających się nań działań, w tym wypadku 1 marca 2016 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 14 czerwca 2023 r. I KK 37/23, Legalis). Z danych o karalności B. K. wynika, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 9 września 2015 roku (uprawomocnił się 17 września 2015 roku) za czyn z art. 284 § 2 kk popełniony 13 marca 2015 roku został on skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jego

wykonania na 2 lata i 70 stawek grzywny po 10 zł. stawka. Wyrok ten nie uległ zatarciu, w tym z uwagi na późniejsze skazania. Treść art. 69 § 1 kk nie pozostawia przestrzeni dla jego alternatywnych interpretacji, gdyż jednoznacznie wyklucza on możliwość zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego, który w czasie popełnienia czynu był już skazany na karę pozbawienia wolności. Ową przesłankę recydywy kryminalnej ogólnej rozumie się szeroko, tak więc przeszkodą do wymierzenia kary pozbawienia wolności w systemie probacyjnym jest każde skazanie na karę pozbawienia wolności (tak bezwzględnego, jak i z warunkowym zawieszeniem wykonania).

Istotnym jest, aby do uprzedniego skazania doszło przed popełnieniem czynu, co do którego sąd orzeka, lub

w trakcie jego popełniania.			
Wniosek			
Jak wyżej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Jak wyżej			
3.3.	(E. K.) Obraza przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia polegającą na naruszeniu art. art. 410 kpk i art. art. 7 kpk, , poprzez pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego kondycji finansowej gospodarstwa rolnego prowadzonego przez oskarżonych w momencie podpisania umowy pożyczki oraz faktu prowadzenia przeciwko nim postępowań komorniczych w 2015 roku, a także dowolną ocenę wyjaśnień	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

oskarżonej E. K.,
a w konsekwencji
poczynienie
błędnych ustaleń
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
tj. błędne ustalenie,
iż po stronie E.
K. nie było zamiaru
doprowadzenia
pokrzywdzonego do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem oraz nie
miała świadomości,
że swoim
zachowaniem
doprowadza do
takiego
rozporządzenia na
skutek uprzednio
podjętych
oszukiwawczych
działań jej męża,
podczas gdy
zgromadzony
materiał dowodowy
prowadzi do
wniosku
przeciwego.

Błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mających wpływ na
jego treść, poprzez
stwierdzenie, iż w
niniejszej sprawie
me sposób
wykluczyć
wątpliwości co do
istnienia zamiaru
doprowadzenia
pokrzywdzonego do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem przez
oskarżoną E. K., a

	<p>przez to przedwczesne zastosowanie przepisu art. 5 § 2 kpk i rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonej, podczas gdy po stronie sądu meriti istniały dowodowe i niewykorzystane przez ten sąd z urzędu możliwości rozwiania istniejących wątpliwości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie, co zarazem pozwoli uniknąć powielania tych samych rozważań i ocen.</p> <p>Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowego czynu w odniesieniu do oskarżonej nie są prawidłowe.</p> <p>Ma rację prokurator podnosząc, iż oskarżona podpisała przedmiotową umowę pożyczki w dniu 24 kwietnia 2015 roku z pokrzywdzonym jako współwłaścicielka</p>			

gospodarstwa
rolnego.

Sąd nie
przeanalizował
dokładnie
dokumentacji
komorniczej
załączonej do akt
postępowania, jak
również
wcześniejszego
zachowania B. K.. W
ustaleniach
faktycznych
poczynionych przez
sąd znalazło się
jedynie
stwierdzenie, iż
egzekucja
komornicza
wszczęta w 2015
roku przeciwko
małżeństwu K.
została umorzona.
Nie zostały z tego
wyciągnięte żadne
dalsze wnioski,
szczególności, że
jeżeli już w
2015 roku przeciwko
oskarżonym
wspólnie była
prowadzona
egzekucja
komornicza, to E.
K. musiała znać
sytuację finansową
gospodarstwa
rolnego, a przede
wszystkim, że
poprzednie ich
zobowiązania
finansowe nie były
regulowane.
Powyższe stawiają
wyjaśnienia
oskarżonej w
zupełnie innym
świetle,

umniejszając jej wiarygodności.

Przeczy to także tezie, że mogła ona nie wiedzieć w tych realiach o potencjalnym braku możliwości spłaty pożyczki przez jej męża. Jednocześnie, sytuacji materialnej gospodarstwa rolnego należącego do oskarżonych nie sposób analizować w całkowitym oderwaniu od zachowania B. K., który to był inicjatorem popełnionego przez nich czynu. Sąd nie wziął także pod uwagę prawomocnych wyroków skazujących oskarżonego, a przede wszystkim wyroku z dnia 09 września 2015 roku, gdzie B. K. został skazany za przestępstwo stypizowane w art. 284 § 2 kk, dokonane w dniu 14 marca 2015 roku, polegające na sprzedaży powierzonych mu przedmiotów za kwotę 39000 zł. A więc tuż przed podpisaniem umowy pożyczki z pokrzywdzonym, sytuacja finansowa gospodarstwa była na tyle zła, że

oskarżony dopuszczał się przestępstw przeciwko mieniu w celu regulowania zaległych zobowiązań. Wszystkie powyższe okoliczności składają się na nierozzerwalny krąg okoliczności, które wyłączają możliwość przyjęcia innej wersji zdarzeń niż taka, iż oskarżona miała świadomość fatalnej kondycji finansowej gospodarstwa rolnego, wiedziała ponadto o niespłaconych zobowiązaniach uprzednio i grożącej małżonkom egzekucji komorniczej, a pomimo tego zawarła wraz z mężem umowę pożyczki, co do której nie uzgadniała z mężem możliwości jej spłaty.

Już na podstawie powyższych okoliczności stwierdzić należy, że E. K. w momencie podpisania umowy z pokrzywdzonym, ze względu na jej świadomość kondycji finansowej gospodarstwa, a także ze względu na wcześniejszą

jej obecność przy negocjacjach z pokrzywdzonym, miała co najmniej świadomość, iż zawarta umowa pożyczki jest bardzo „ryzykowna” dla pokrzywdzonego i może być dla pożyczkobiorców niewykonalna co do umówionego sposobu spłaty. Pożyczka prowadziła do ich dalszego zadłużenia, przy braku wypracowywanych środków finansowych co do jej regulowania (oskarżony nie miał „biznesplanu” gwarantującego pewny wzrost dochodowości gospodarstwa rolnego). Z dowodów osobowych wynika, że się tym nie interesowała. Nie wskazywała pokrzywdzonemu na ryzyko tego przedsięwzięcia.

Za współsprawstwo odpowiada ten, kto wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wykonuje czyn zabroniony. Tę postać sprawczą A. Wąsek określa jako „oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego,

które charakteryzuje się po stronie każdego ze współników (partnerów) odgrywaniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego” (A. Wąsek, KK. Komentarz. Część ogólna, t. 1, 2007, s. 235). „Wspólność” działania przejawia się w tym, że „sprawcy czynu dopuszczają się go razem, niejako wspólnymi siłami. Punktem wyjścia do oceny prawnej takiego przestępstwa nie są działania poszczególnych oskarżonych oceniane jednostkowo, ale łączne działanie sprawców” (wyr. SA w Warszawie z 6.11.2015 r., II AKa 321/15, KZS 2016, Nr 4, poz. 41). Składnikiem strony podmiotowej w konstrukcji współsprawstwa jest istnienie porozumienia łączącego sprawców, dotyczącego wspólnego wykonania czynu zabronionego. Jest ono tym elementem, który „spaja poszczególne

zachowania się sprawców w jedność i stanowią podstawę współsprawstwa jednocześnie wyznacza jego granice” (wyr. SA w Krakowie z 18.12.2012 r., II AKA 190/12, Legalis). Polega ono na uzgodnieniu woli popełnienia czynu zabronionego, jak też na świadomym współdziałaniu w trakcie jego realizacji.

Ma rację sąd I instancji, iż materiał dowodowy nie udowodnił istnienia pomiędzy małżonkami B. i E. K. takiego przestępczego porozumienia i współdziałania. To oskarżony prowadził rozmowy z pokrzywdzonym, natomiast jego żona w ramach prowadzonej przez niego akcji, podpisała umowę pożyczki (nie bacząc na jej ryzyka).

Sąd ten jednak zaniechał rozważania pomocnictwa E. K. do dokonania przez B. K. oszustwa na szkodę Z. B. (1).

Strona przedmiotowa pomocnictwa polega na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Nie należy jednak wymagać, aby podjęte zachowanie stanowiło warunek konieczny realizacji czynu przez sprawcę. Pomocnictwo jest ułatwieniem „w sensie obiektywnym” (A. Zoll, w: K. Buchała, A. Zoll, KK. Komentarz. Część ogólna, t. 1, 1998, s. 184; zob. także J. Giezek, w: J. Giezek, KK. Komentarz. Część ogólna, 2007, s. 179; A. Marek, KK. Komentarz, 2007, s. 61; wyr. SA w Warszawie z 30.6.2016 r., II AKa 177/16, Legalis). Istotne jest, jak określił to SN w wyroku z 7.3.2023 r. (IV KK 223/22, Legalis), aby udzielona pomoc miała „charakter realny, tzn. dla odpowiedzialności za pomocnictwo konieczne jest wywołanie przez zachowanie pomocnika rezultatu w postaci zmiany sytuacyjnej, przejawiającej się

stworzeniem warunków, w których popełnienie czynu zabronionego przez inną osobę jest łatwiejsze niż w sytuacji, gdyby pomocnik nie zrealizował swojego zachowania”.

Bezspornym jest, że B. K. zrealizował całość znamion przypisanego mu czynu; oskarżona uczestniczyła w podpisywaniu umowy pożyczki. Okoliczność ta w odniesieniu do pokrzywdzonego uwiarygodniała tą transakcję, czyniła ją bardziej „bezpieczną” dla niego (dwie, a nie jedna osoba stawały się odpowiedzialne za wykonanie umowy), była również warunkiem koniecznym w sytuacji, gdy gospodarstwo rolne należało do wspólności małżeńskiej. Oskarżona nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do tej umowy, wynikającej z trudnej sytuacji materialnej małżonków, a z drugiej strony z dochodowości tego gospodarstwa, co utwierdzało

pokrzywdzonego w przekonaniu, że założenia umowy są dla niego realne i obiecujące. Zachowanie pomocnika w postaci ułatwienia popełnienia czynu zabronionego musi zostać skierowane do „innej osoby”. Pomocnictwo to wystąpiło w trakcie realizacji czynu zabronionego przez sprawcę. W świadomości oskarżonej musiała istnieć obawa, że oskarżony pożyczki na tych warunkach nie będzie w stanie spłacić. Pomimo to utwierdzając pokrzywdzonego przez podpisanie umowy o realności założeń pożyczki, co najmniej godziła się, że jej mąż dokona czynu zabronionego (oszustwa w postaci opisanej przez sąd odwoławczy); przy czym znała istotne elementy charakterystyki tego czynu, którego popełnienie ułatwia sprawcy (utrzymywanie u niego błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia swoim mieniem i

rzeczywiste
zagrożenia braku
spłaty pożyczki
pokrzywdzonemu).

Z tych względów sąd
odwoławczy zmienił
zaskarżony wyrok
w stosunku do
E. K. w ten
sposób, że w miejsce
czynu zarzucanego
jej w punkcie 2,
oskarżoną uznał za
winną tego, że w
miejscowości (...),
gmina G., powiat
(...), województwo
(...), działając w
celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
udzieliła pomocy
mężowi B. K.
do wprowadzenia w
błąd i
doprowadzenia do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem Z. B. (1)
poprzez podpisanie
z nim w dniu
24 kwietnia 2015
roku jako strona
z mężem pisemnej
umowy pożyczki
gotówkowej na
kwotę 140 000
złoty na rozwój
ich gospodarstwa
rolnego
mieszczącego się
w miejscowości
(...), nie informując
pożyczkodawcy o
rzeczywistej sytuacji
materialnej
pożyczkobiorców, w
wyniku czego
pokrzywdzony
przekazał B. K.

pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 100000 złotych, z których odzyskał część w kwocie 20 000 złotych, czym działała na szkodę Z. B. (1), przy czym przyjął, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 3 i 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie tego czynu i na podstawie art. 66 § 1 kk, art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres próby 2 lat; na podstawie art. 67 § 3 kk, art. 49 § 1 kk orzekł od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3000 złotych.

Zakres wkładu oskarżonej w popełnienie przestępstwa przez jej męża nie jest duży, ma ona własną pracę zawodową, gospodarstwem rolnym zajmowała się przede wszystkim B. K.. O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decyduje też postać zamiaru,

a wartość szkody
w tym przypadku
nie ma znaczenia
determinującego.

Celem reakcji karnej
jest zapobieganie
przestępstwom. Cel
ten konkretyzuje się
w postaci prewencji
generalnej i
prewencji
indywidualnej. W
ten sposób kara
wpływa na
kształtowanie
postaw moralnych
nie tylko samego
sprawcy, który został
odpowiednio
ukarany, ale również
na inne osoby, które
dzięki świadomości
zagrożenia karą za
określone
zachowanie, będą
przestrzegać
porządku prawnego.
Prewencja
indywidualna wiąże
się z odpowiednim
oddziaływaniem na
sprawcę
przestępstwa.
Sprowadza się ona
do zapobiegnięcia
ponownemu
popelnieniu
przestępstwa przez
konkretnego
sprawcę, poprzez
dobranie i
zastosowanie
odpowiedniej reakcji
karnej. Oskarżona
nie była dotychczas
karana.
Niekaralność
sprawcy stanowi
zawsze okoliczność

łagodząca –
świadczy bowiem
pozytywnie o
dotychczasowym
życiu oskarżonego,
zwłaszcza, iż w
kontekście osoby
starszej, która przez
kilkadziesiąt lat
dorosłego życia
przestrzegła
porządku prawnego.
Oskarżona ma stałe
miejsce
zamieszkania,
pracuje. Ma na
utrzymaniu troje
dzieci. Z tych danych
osobopoznawczych
wynika
jednoznacznie, iż
prowadzi ona
ustabilizowane
życie, co wskazuje,
że czyn ten
był incydem w
jej dotychczasowym
zachowaniu i został
sprowokowany
przez B. K.. Na
przyjęcie społecznej
szkodliwości tego
czynu i stopnia
zawinienia -
nieznacznego
stopnia wskazują
w/w okoliczności.
Szczegółowe
przesłanki dotyczące
sprawcy uzasadniają
postawioną wobec
niego dodatnią
prognozę
kryminologiczną.
Postawy oskarżonej
z punktu widzenia
przyjętego przez
porządek prawny
systemu
aksjologicznego – są

generalnie
pozytywne i nie
ma potrzeby obecnie
ich korygowania
poprzez
wymierzenie jej
kary. Sąd
odwoławczy uznał
w tych realiach,
iż wobec oskarżonej
zaistniały przesłanki
do warunkowego
umorzenia
postępowania, czyli
zastosowania środka
probacyjnego. Czyn
ten był
uwarunkowany
„sytuacyjnie”, a
oskarżonej nie
trzeba „odstraszać”
karą, natomiast już
przez sam przebieg
postępowania wobec
oskarżonej tworzy
warunki, aby
zrozumiała
naganność swojego
postępowania, co z
pewnością przełoży
się na przestrzeganie
przez nią prawa w
przyszłości.

Należy zaznaczyć, iż
okres próby będzie
służył weryfikacji
postawionej wobec
sprawcy prognozy
kryminologicznej.

Orzeczenie od
oskarżonej
świadczenia
pieniężnego w
kwocie 3000 złotych
przede wszystkim
służyć będzie
poprawczo-
wychowawczym

<p>celom orzecanego środka probacyjnego. Z uwagi na dotychczasowe życie i okoliczności tego czynu, E. K. nie wymaga dla utrwalenia postaw w kierunku przestrzegania społecznie akceptowanych norm postępowania, większej represyjności reakcji karnej, ale przede wszystkim oddziaływania wychowawczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>(E. K.)Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez</p>		

sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej – przy ostatecznym orzeczeniu w instancji odwoławczej środka probacyjnego z art. 66 kk - nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania w tym zakresie orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach

wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Możliwość uchylecia wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 kpk (art. 437 § 2 zd. drugie kpk) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 kpk (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 kpk. Zakaz ten bezwzględnie wyklucza możliwość skazania oskarżonego po raz

pierwszy w instancji odwoławczej, gdy został uniewinniony lub postępowanie wobec niego umorzono. Możliwa jest natomiast zmiana wyroku uniewinniającego na takie orzeczenie, które nie jest skazaniem, a więc np. na wyrok umarzający postępowanie. przy czym, po ostatniej nowelizacji, już bez żadnych ograniczeń, dopuszczalna jest zmiana wyroku uniewinniającego na wyrok warunkowo umarzający postępowanie przez sąd odwoławczy.

Wyrok pierwszoinstancyjny był wyrokiem uniewinniającym; sąd odwoławczy (w składzie rozpoznającym apelację) na podstawie tego samego materiału dowodowego doszedł jednak do odmiennych wniosków końcowych i ustalił, iż E. B. dopuściła się przypisanego jej czynu, jednakże uznał, że zachodzą przesłanki do zastosowania wobec niej warunkowego umorzenia postępowania. Sąd

odwoławczy w drugiej instancji mógł orzec reformatoryjnie, gdy nie wyda wyroku skazującego. Nie jest nim orzeczony ostatecznie wobec sprawcy środek probacyjny.

Tym samym wniosek prokuratora w tych realiach okazał się zasadny jedynie w części, tj. co do uchylenia (zmiany) zaskarżonego wyroku.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Sąd zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. K. w ten sposób, że w miejsce czynów 1, 2, 3 przypisanych w punktach 1, 2, 3 zaskarżonego wyroku B. K. uznaje za winnego popełnienia jednego czynu zakwalifikowanego kumulatywnie.

Sąd odwoławczy w odniesieniu do E. K. na podstawie tego samego materiału dowodowego doszedł jednak do

	odmiennych wniosków końcowych niż sąd I instancji i ustalił, iż oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu w formie pomocnictwa.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Powody zmiany zostały wskazane w innych częściach uzasadnienia.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. K. w ten sposób, że w miejsce czynów 1, 2, 3 przypisanych w punktach 1, 2, 3 zaskarżonego wyroku B. K. uznał za winnego tego, że w okresie od 21 kwietnia 2015 roku do 01 marca 2016 roku w miejscowości (...). gmina G., powiat (...), województwo (...), działając z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc gospodarstwo rolne, doprowadził Z. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że w dniu 24 kwietnia 2015 roku zawarł z nim pisemną umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 140 000 złotych na rozwój gospodarstwa rolnego mieszczącego się w miejscowości (...), wprowadzając go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z tej umowy, w tym:

- dokonał podrobienia podpisu

H. F. na umowie dzierżawy gruntów rolnych położonych w miejscowości B., gmina K. w powiecie (...) o numerach (...) powierzchni 17, 92 hektara, (...) powierzchni 34,12 hektara oraz działki położonej w K. gmina K. w powiecie (...) o numerze (...) powierzchni 13, 02 hektara, używając jej jako autentycznej w ten sposób, że okazał ją Z. B. (1) w celu pozyskania od niego pieniędzy na rozwój swojego gospodarstwa rolnego;

- dokonał podrobienia podpisu R. K. na umowie dzierżawy gruntów rolnych położonych w obrębie ewidencyjnym K., gmina G., w powiecie (...) o numerach (...) łącznej powierzchni 6,28 hektara oraz w obrębie miejscowości S. W., gmina G. w powiecie (...) o numerach (...) łącznej powierzchni 9,46 hektara, używając ją jako autentycznej w ten sposób, że okazał ją Z. B. (1) w celu pozyskania od niego pieniędzy na rozwój swojego

gospodarstwa
rolnego;

w wyniku czego
pokrzywdzony
przekazał mu
pieniądze w łącznej
kwocie co najmniej
100 000 złotych,
z których odzyskał
część w kwocie 20
000 złotych, czym
działał na szkodę Z.
B. (1),

tj. popełnienia czynu
z art. 286 § 1 kk w zb.
z art. 270 § 1 kk w zw.
z art. 11 § 2 kk w zw.
art. 12 kk w zw. z art.
4 § 1 kk w brzmieniu
obowiązującym w
dacie tego czynu i za
to na podstawie art.
286 § 1 kk w zw. z
art. 11 § 3 kk i art. 33
§ 2 kk – w miejsce
kar jednostkowych
i kary łącznej
określonych w
punktach 1, 2,
3, 4 wymierzył
oskarżonemu karę
10 miesięcy
pozbawienia
wolności i 150
stawek dziennych
grzywny, ustalając
wysokość jednej
stawki dziennej na
kwotę 10 złotych.

Zwięźle o powodach
zmiany

Powody zmiany
zostały wskazane

w innych częściach uzasadnienia.		
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do E. K. w ten sposób, że w miejsce czynu zarzucanego jej w punkcie 2, oskarżoną uznał za winną tego, że w miejscowości (...), gmina G., powiat (...), województwo (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzieliła pomocy mężowi B. K. do wprowadzenia w błąd i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. B. (1) poprzez podpisanie z nim w dniu 24 kwietnia 2015 roku jako strona z mężem pisemnej umowy pożyczki gotówkowej na kwotę 140 000 złotych na rozwój ich gospodarstwa rolnego mieszczącego się w miejscowości (...), nie informując pożyczkodawcy o rzeczywistej sytuacji materialnej pożyczkobiorców, w wyniku czego pokrzywdzony</p>		

przekazał B. K. pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 100000 złotych, z których odzyskał część w kwocie 20000 złotych, czym działała na szkodę Z. B. (1), przy czym przyjął, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 3 i 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie tego czynu i na podstawie art. 66 § 1 kk, art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres próby 2 lat; na podstawie art. 67 § 3 kk, art. 49 § 1 kk orzekł od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3000 złotych.

Zwięźle o powodach zmiany

Powody zmiany zostały wskazane w innych częściach uzasadnienia.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu***

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.b.	Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, z uwagi na jego trudną sytuację materialną, osobistą, konieczność odbycia kary pozbawienia wolności, obciążenia finansowe wynikających dla jego rodziny z przedmiotowego wyroku.	
2.c.	Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych opłaty za obie instancje	

oraz tytułem zwrotu wydatków:

- 90 złotych za postępowanie przed sądem i instancji;

- 20 złotych za postępowanie odwoławcze.

Do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji (art. 634 kpk).

Od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego (art. 627 kpk). Przepis art. 627 kpk stosuje się odpowiednio w razie warunkowego umorzenia postępowania (art. 629 kpk). Uregulowanie te oznaczają, iż zasadą jest, iż w przypadku warunkowego umorzenia postępowania koszty procesu w sprawie ponosi oskarżony. Dlatego zasądził od

	<p>oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych opłaty za obie instancje i kwotę 90 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie; w postępowaniu odwoławczym – 20 złotych (za doręczenie pism), przed sądem I instancji – 70 złotych (wydatki za postępowanie przygotowawcze 70 złotych, za doręczenie pism w I instancji – 20 złotych). Uiszczenie kosztów procesu będzie miało dla oskarżonej dodatkowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina w odniesieniu do oskarżonej E. K.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego B. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina co do czynu 1 Kara co do czynów 2 i 3
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana